

han absolut vil gifte sig med sin afdøde Sustrus Søster, at foretage en lille Ekstrarejse til København.

Det forekommer mig, at Hovedprincippet i Loven maa være det, at der kun skal tages Hensyn til dansk Ret, og at der kun undtagelsesvis skal tages Hensyn til Hjemlandets Ret, nemlig naar det gælder den ikke danske Partis personlige Status, Alder, Myndighed og maaste tidligere Ægteffab. Paa disse Punkter skal da tages Hensyn til, om Personen maa siges endnu at leve under sit Hjemlands Ret, og Paalæg i saa Henseende kan gives Konsulen, men Stedets Love, de lokale Love tror jeg aldrig, det vil være nødvendigt at tage Hensyn til, medmindre det da, som der staar i Motiverne, ligesom betragtes som en strafbar Handling, om to saadanne Personer gifte sig med hinanden, og det kommer dog ikke til Anvendelse i saadanne Lande, hvor Europæere staa udenfor de paagældende Steders Kriminal-Love. — Men disse Principspørgsmaal vil forhaabentlig det eventuelle Udvalg have sin Opmærksomhed henvendt paa. Jeg tror, at det vil være vel sikket til at fjerne Vanstelighederne ved Lovens Anvendelse, naar man fra første Færd af giver saa bestemte og nøjagtige Regler for disse Punkter som muligt.

Endnu et Punkt ønsker jeg at gøre opmærksom paa, fordi der er noget særligt ved disse Konsularvielser i Sammenligning med andre Vielser. Dette Punkt angaar Indsigelser mod Ægteffab; her hjemme er jo Reglen ganske simpelt den, at Præsten henviser til Afgørelse ved Domstolene. Forbuddet skal forfølges, og der skal ad denne Vej opnaas Sikkerhed for, hvorvidt den, der fremstætter Indsigelsen, er berettiget dertil eller ikke. Men i § 8 indskrænker man sig til at sige, at naar der fremkommer Indsigelser mod Ægteffabet, som hos Konsulen opvække grundet Tvivl, skal han ikke foretage Vielsen. Derved kan man ikke blive staaende, men der maa gives en yderligere Regel. Konsulen skal ikke have Ret til at blive staaende i denne Tvivl, men der maa komme en Afgørelse. Sagen forekommer mig ikke saa vanskeligt. Enten er det nemlig i et Land, hvor Konsulen har Jurisdiktion med Hensyn til Danske, og da kan man forlange, at Konsulen skal afgive en Kendelse i Kraft af sin judicielle Myndighed, hvilken Kendelse man vel paa en eller anden Maade kunde faa indanket til Moderlandet. — Jeg bemærker i øvrigt, at det ikke er mig bekendt, at man har Maskineriet i saa Henseende i Orden. Det er givet, at en dansk Konsul kan afgive Kendelser, men hvorledes man

kan appellere dem til danske Domstole, er mig ikke bekendt. — Eller det er i et Land, hvor den danske Konsul staar under Landets Domstole, og hvor man kan henvende sig til dem og forfølge Kendelsen, saa at den, der gør Indsigelse, ikke kan slaa sig til Ro med at have fremstillet Indsigelsen og derigennem forhindret Ægteffabet; men det maa med Rette kunne fordres, at han skal justificere eller forfølge Indsigelsen. — Endnu skal jeg blot gøre opmærksom paa et Punkt, som den højtærede Minister maaste vil give mig Klarhed paa. Følge Lovens Tekst forlanges det kun, at Konsulen skal undersøge, om nogen af Parterne er bunden ved foregaaende Ægteffab. Hvis altsaa Ægteffabet er hævet ved en Skilsmisseakt og ikke blot ved Separation, har Konsulen ikke mere at skulle undersøge. Men efter Motiverne synes det, som om Konsulen ogsaa skal undersøge, om der foreligger Tilladelse for vedkommende til at indgaa nyt Ægteffab. Jeg mener, at det sidste er en mindre heldig Regel med Hensyn til saadanne Ægteffaber, der indgaaes paa maaste langt bortliggende Steder; men i alt Fald maa der stilles Klarhed paa det Spørgsmaal, om Konsulen alene skal iagttage det ene Punkt eller begge Punkter.

Med disse Bemærkninger kan jeg i øvrigt anbefale Lovudkastet, idet jeg haaber, at det maa lykkes os at faa dette Lovforslag, der utvivlsomt vil afhjælpe en Trang, gennemført i denne Samling.

Bjerre: Det er kun et Par korte Bemærkninger, jeg skal tillade mig. Det har jo hidtil været Regel, at protestantiske Danske i de Lande, her er Tale om, ere blevne viede af en protestantisk gejstlig, og at Konsulen har foretaget Ægteffabstiftelsen, hvor der ikke har været nogen protestantisk gejstlig, som enten vilde eller kunde gøre det. Naar nu Lovforslaget synes at gaa ud paa — det er vel Meningen — at det fremtidig skal være forbudt en protestantisk gejstlig at vie Folk paa de paagældende Steder, selv om de vedkommende helst villes af ham, og selv om der ingen som helst Tvivl er om, at han har Vielsesret, saa kan der jo være Spørgsmaal, om ikke Lovforslaget maaste give noget vel vidt, med andre Ord, om det ikke vilde være heldigt at blive staaende ved det fakultative borgerlige Ægteffab, saaledes at der ikke stete nogen anden Forandring, end at det paalægdes Konsulerne meget nøje at undersøge, om alle Betingelserne ere til Stede for, at Præsten kan vie de vedkommende, og at det saa tillades ham at vie dem uden senere